

Think
Beyond
Believe

เจออะไร บางอย่าง ระหว่าง เดินธุดงค์

สิ่งที่ได้พบเจอระหว่างการเดินธุดงค์
นอกจากเป็นการดูจิตของตนเองเพื่อการฝึกสติ
ให้เกิดสมาธิ เพื่อปัญญาแล้ว ยังมีบางอย่างที่ได้เจอ...
ซึ่งถือเป็นประสบการณ์ธุดงค์ที่ข้าพเจ้าไม่อาจลืมได้เลยในชั่วชีวิตนี้

...ก ร า ข น ม ี ส ัก า ร...

พระพุทธรูปคุณ พระธรรมคุณ
พระสังฆคุณ
แต่

.....

จาก

.....

เจออะไรบางอย่าง ระหว่างเคินธูวงศ์

บรรณาธิการ : นักรบ พิมพ์ขาว

ผู้เขียน : ภาณุพัฒน์

บรรณาธิการบริหาร : กรภัทร์ สุทธิดาราว

ราคา ๑๗๐ บาท

ข้อมูลบรรณานุกรมสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ภาณุพัฒน์.

เจออะไรบางอย่างระหว่างเคินธูวงศ์.-- นนทบุรี : ธิงค์ บียอนด์ บั๊คส์, 2556. 232 หน้า.

1. การบวช. 2. ชีวิตทางศาสนา--พุทธศาสนา. I. ชื่อเรื่อง.

294.3138

ISBN 885-909-930-435-1

ฝ่ายผลิตแห่ง ธิงค์ บียอนด์ ธรรมะ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : อรัญ อรัญมาตย์

ศิลปกรรม : อนุชิต คำซองเมือง และทีมธิงค์ บียอนด์ ธรรมะ

พิสูจน์อักษร : ชุติมา ชุมพะชา และทีมธิงค์ บียอนด์ ธรรมะ

แผนกตรวจสอบคุณภาพสินค้า : พัฒนา ธรรมนิยาม, ไสระวิน เพียรพิทักษ์

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยบริษัท ธิงค์ บียอนด์ บั๊คส์ จำกัด

การให้ธรรมะ คือ ทานอันยิ่งใหญ่

จัดพิมพ์โดย

Think
Beyond

คิด เกินธรรมดา

เป็นแบบ
กระดาษกอนสายตาอันรับ
www.greenread.com

บริษัท ธิงค์ บียอนด์ บั๊คส์ จำกัด

๒๐๐ หมู่ ๔ ชั้น ๑๙ ห้อง ๑๙๐๓ A อาคารจัสตินอินเตอร์เนชั่นแนล

ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ๑๑๑๒๐

โทรศัพท์ ๐-๒๙๖๒-๑๐๘๑ (อัตโนมัติ ๑๐ คู่สาย) โทรสาร ๐-๒๙๖๒-๑๐๘๔

www.thinkbeyondbook.com

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด

๒๐๐ หมู่ ๔ ชั้น ๑๙ ห้อง ๑๙๐๑ อาคารจัสตินอินเตอร์เนชั่นแนล

ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ๑๑๑๒๐

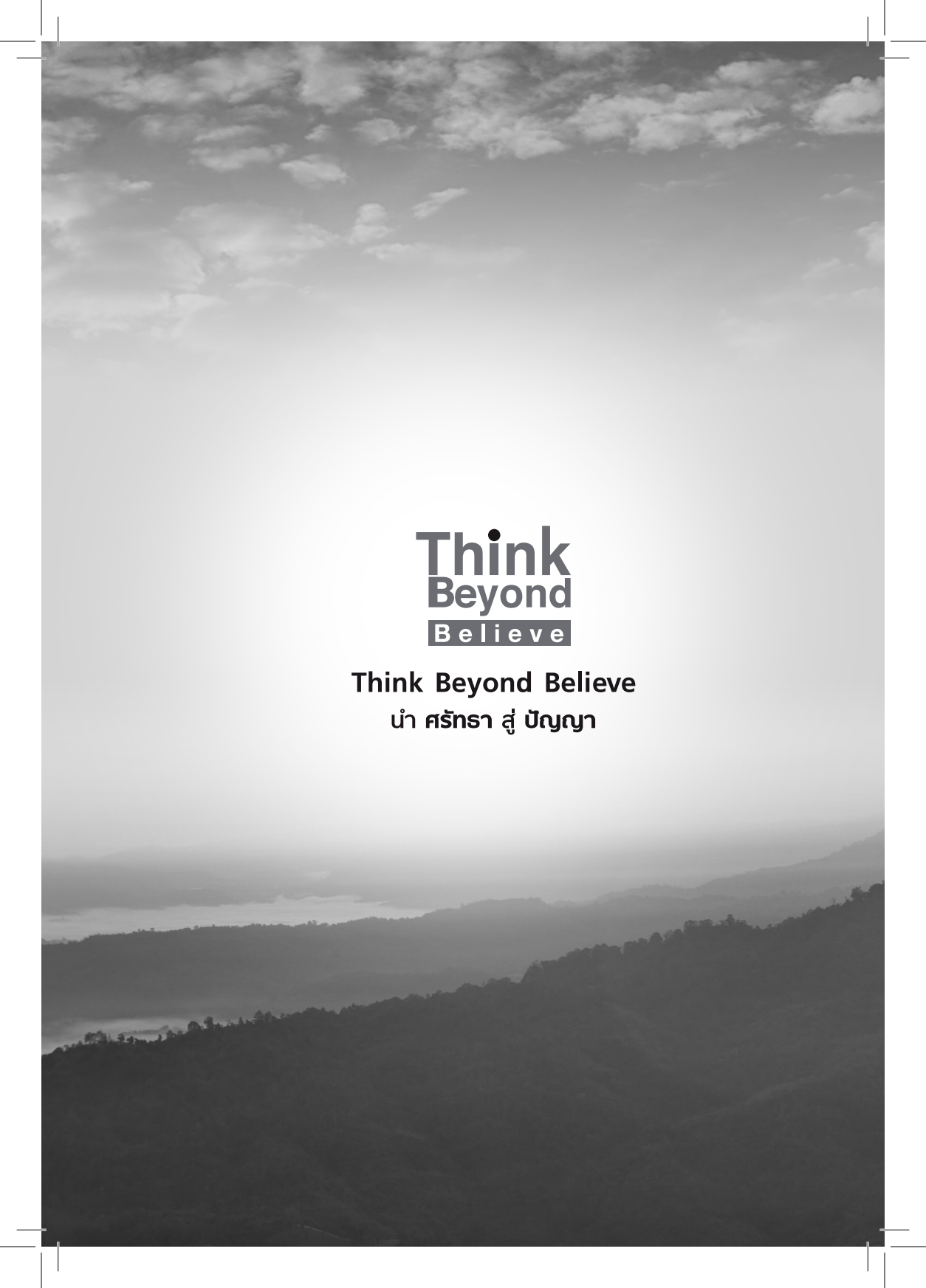
โทรศัพท์ ๐-๒๙๖๒-๑๐๘๑ (อัตโนมัติ ๑๐ คู่สาย) โทรสาร ๐-๒๙๖๒-๑๐๘๔

สำหรับร้านค้าและตัวแทนจำหน่าย

โทรศัพท์ ๐-๒๙๖๒-๑๐๘๑-๓ ต่อ ๑๑๒-๑๑๔ โทรสาร ๐-๒๙๖๒-๑๐๘๔

สมาชิกสัมพันธ์

โทรศัพท์ ๐-๒๙๖๒-๑๐๘๑-๓ ต่อ ๖๐๑

Think Beyond Believe

Think Beyond Believe

นำ ศรัทธา สู่ ปัญญา

เจออะไร

บางอย่าง

ระหว่างเดินดูดงค์

บทบรรณาธิการ

รูดงค์ เป็นวัตรปฏิบัติที่พระพุทธเจ้าทรงประทานอนุญาตไว้ให้เป็นแนวทางแก่หมู่พระสงฆ์สาวกและผู้ปฏิบัติธรรมแห่งศีล สมาธิ ปัญญา เป็นอุบายวิธีกำจัดขัดเกลากิเลส แต่ไม่มีการบังคับ แล้วแต่ผู้ใดจะสมัครใจปฏิบัติ ยังผลทำให้เกิดความมักน้อยสันโดษยิ่งขึ้น ไม่สะสม เพื่อให้เบาสบายไปมาได้สะดวกด้วยไม่มีภาระมาก เหมือนนกที่มีเพียงปีกก็บินไป มีไข่เพื่อสะสมหรือเพื่อลามสักการะและชื่อเสียง ถ้าทำเพื่อลามสักการะ เพื่อชื่อเสียง ต้องปรับอาบัติทุกกฏ

ทุกอย่างก้าวแห่งการรูดงค์ ผู้ประพฤตรูดงค์ต้องดำรงสติและปัญญาอันยิ่ง เพราะถือเป็นการปฏิบัติภาวนาแห่งใจ ที่อาศัยป้าอันสงบสัปปายะเหมาะแก่การบำเพ็ญสมณธรรมเป็นเครื่องช่วย หากแต่ภัยอันตรายต่างๆ ก็มีมากล้นที่จะต้องประสบพบเจอระหว่างรูดงค์ในป่า แต่ภัยที่น่ากลัวยิ่งกว่า คือ ภัยภายในจิตใจของผู้รูดงค์ ที่ต้องเอาชนะกิเลส อันได้แก่ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะตัณหา ที่แฝงมาให้ต้องล่วงล้ำพระธรรมและพระวินัยเสมอ

ข้อวัตรของการรูดงค์ที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตมี ๑๓ วิธี ซึ่งจัดเป็นข้อสมาทานละเว้น และข้อสมาทานปฏิบัติ เรียกว่า รูดงค์วัตร อันได้แก่

๑. บังสุกุลถึงคะ ละเว้นใช้ผ้าที่ประณีตเหมือนที่คหบดีใช้ ถือใช้ผ้าบังสุกุลเก่า

๒. เตจวิริงกะ ละเว้นการมีผ้าครอบครองและใช้สอยผ้าเกิน ๓ ผืน

๓. ปิณฑปาติกังคะ ละเว้นรับอดิเรกลาภ ถือบิณฑบาตเป็นวัตร

๔. สปปทานจาริริงกะ ละเว้นการโลเล (ยืดยาด) เทียวจาริก (ภิกขาจาร)

๕. เอกาสนิริงกะ ละเว้นอาสนะที่สอง สมาทานอาสนะเดียว (ฉันมื้อเดียว ที่เดียว)

๖. ปัตตปิณฑิริงกะ ละเว้นฉันภาชนะที่ ๒ ใส่อาหารรวมฉันเฉพาะในบาตร

๗. ขลุปัจฉามัตติริงกะ ละเว้นการรับประทานอาหารเหลือ

๘. อารัญญิกังคะ ละเว้นการอยู่ในเสนาสนะใกล้บ้าน
๙. รุกขมุลิกังคะ ละเว้นนอนในที่ที่มีมุงที่บัง (เช่นบ้าน ถ้ำ ภูมิ) อยู่โคนไม้
๑๐. อัปภิกาสิกังคะ ละเว้นการเข้าในที่ที่มีมุงที่บังและได้ต้นไม้ ให้อยู่กลางแจ้ง
๑๑. โสสานิกังคะ ละเว้นการอยู่ในสถานที่ไม่เปลี่ยว สมทานอยู่ป่าช้า
๑๒. ยถาสันถติกังคะ ละเว้นการโลเล (ยัดติต) ในเสนาสนะ อยู่ในที่ตามมีตามได้
๑๓. เนสัชชิกังคะ สมทานถืออิริยาบถนั่ง-อิริยาบถยืน-อิริยาบถเดิน ไม่นอน

หนังสือ **เจาะอะไรบางอย่าง ระหว่างเดินธุดงค์** จึงเป็นการถ่ายทอดประสบการณ์ธรรม ที่มีขอบเขตคือพระธรรม พระวินัยให้ผู้รู้ดังคัมภีร์ความละเอียดรอบคอบในการใช้ชีวิต อันนำมาซึ่งสติปัญญาธรรม ต่างจากประสบการณ์ทางโลก ที่มีมากเท่าไรยิ่งสร้างความทะเยอทะยานนำมาซึ่งความทุกข์แก่ผู้ไขว่คว้าที่ขาดสติ แล้วท่านผู้อ่านยอมประจักษ์ชัดในปฏิบัติที่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมปราชญ์บรมครูพาดำเนิน ซึ่งพุทธศาสนิกชนทั้งหลายยอมนำเกร็ดคติธรรมเหล่านี้มาเป็นแนวทางการใช้ชีวิตในสังคมทุกวันนี้ได้อย่างมีความสุข

นักรบ พิมพ์ขาว

บรรณาธิการ ธิงค์ บีเยอนด์ ธรรมะ และ Think Beyond Believe

realthinkbeyond@gmail.com

ธรรมเนียม

ทุกคนต่างมีเส้นทางของตัวเอง

ใครบางคนได้เคยเปรยเอาไว้เช่นนั้น

ในขณะเดียวกัน ก็มีใครอีกหลายคนที่ได้เคยพบพานประสบการณ์ที่เส้นทางของแต่ละคนได้ดำเนินมาจบกระทั่งมาถึงทางแยกและตัดเข้าซ้อนทับเข้ากับเส้นทางของอีกคนหนึ่ง กระทั่งเกิดความสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ ขึ้นมา

มีมากมายที่ผูกพันลึกซึ้ง เจกเช่นเดียวกับที่อีกหลายคนหลากคู่ที่ได้พบกันเพียงเพื่อผ่านเลย

เช่นเดียวกับเส้นทางชีวิตของผมกับพีเก่งที่ธรรมะได้จัดสรรให้ได้มาพบพานกันในวันหนึ่ง และทำท่าจะผันผ่านไปเพียงเปล่าเลย ถ้าไม่เพียงว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่เหนี่ยวรั้งเชื่อมโยงพวกเราเข้าด้วยกัน

นั่นคืองานเขียนของพีเก่ง

คล้ายหลังจากที่ได้แรกพุดคุย ผมก็ได้รับรู้ว่าพีเก่งเป็นคนที่มีพื้นฐานทางธรรมค่อนข้างลึกซึ้ง จากช่วงเวลายาวนานพอสมควรที่เขาได้สละทางโลกเพื่อมุ่งสู่ทางธรรม... ซึ่งในที่สุดแล้วหนึ่งของประสบการณ์ภายใต้ร่มกาสา-พัสดุ์ของพีเก่งก็ได้กลายมาเป็นเนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ในที่สุด

ไม่นานจากนั้น ผมก็ได้รับต้นฉบับบทแรกจากพีเก่งมาทางอีเมล ก่อนหน้าที่พีเก่งจะทยอยส่งมาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งยอมรับตามตรงแม้ว่าจะไม่ได้ติดตามอ่านอย่างต่อเนื่องนัก แต่แม้เพียงช่วงเวลาอ่านที่ค่อยๆ ปะติดปะต่อกันเป็นเวลาหลายเดือน ก็รู้สึกได้ในทุกครั้งที่อ่านว่า ประสบการณ์การเดินทางของพีเก่งในเพศบรรพชิตนั้น “น่าติดตาม”

แล้วในระหว่างที่เรื่องราวการเดินทางภายในเรื่องค่อยๆ ขมวดปมเร่งเข้าความรู้สึกมากขึ้นเรื่อยๆ ผมก็ตัดสินใจขอนำเรื่องราวบทหนึ่งมาตัดทอนและเรียบเรียงใหม่ลงตีพิมพ์ในนิตยสาร Secret ที่ผมดูแลอยู่ กระทั่งออกมาเป็นตอน “เจอเทวดา” ซึ่งมีเสียงตอบรับที่ดีจากผู้อ่าน และคงเป็นที่ถูกใจผู้อ่าน

Secret มากยิ่งขึ้นไปอีก ถ้าได้อ่านเรื่องราวแบบเต็มๆ อีกครั้งใน “เจออะไรบางอย่าง ระหว่างเดินชุดงส์” เล่มนี้

อันหมายความว่า การเดินทางทางธรรมด้วยตัวหนังสือของพีเก็งได้มาถึงจุดหมายเรียบร้อยแล้ว

ทว่าเชงเซินเดียวกับคำกล่าวที่ว่า “ชีวิตย่อมดำเนินต่อไป” แม้การเดินทางในครั้งนี้จะสิ้นสุดลงแล้ว แต่ตราบเท้าที่ยังมีลมหายใจ นั้นก็หมายความว่า ยังมีการเดินทางครั้งใหม่รอคอยอยู่เสมอ... ทั้งทางโลก หรือว่าทางธรรม

แต่ไม่ว่าจะเป็นเส้นทางไหน ผมก็เชื่อมั่นว่าพีเก็งจะต้องสามารถก้าวไปจนถึงเป้าหมายดังที่ตั้งใจเอาไว้ได้ในที่สุด

ความมุ่งมั่น ตั้งใจ และเอาจริงกับทุกรายละเอียดบนเส้นทางชีวิตที่ผ่านมาของพีเก็ง ซึ่งได้ผ่านสายตา ผ่านประสบการณ์ต่างๆ ระหว่างที่เส้นทางของเราได้มาซ้อนทับกันในช่วงเวลาที่ผ่านมาได้บอกผมเอาไว้เช่นนั้น

ซึ่งผมมั่นใจว่าคุณผู้อ่านน่าจะสัมผัสความรู้สึกเหล่านี้ได้เช่นกัน จากเรื่องราวการเดินทางที่พีเก็งได้กลั่นกรองผ่านตัวหนังสือทั้ง ๔๐ บท ในหน้าต่อไปจากนี้

ยินดีด้วยนะครับพีเก็ง

พีรภัทร โพธิสารัตนะ

หัวหน้ากองบรรณาธิการนิตยสาร Secret

คำนิยม

บันทึกการเดินทางครั้งนี้ถึงผจญภัย ๓๐ วัน (เท่าไรไม่รู้ แต่ต้องรู้เพราะดี และสำคัญยิ่งในการขยายความน่าสนใจ) เพื่อ “ทะลุ” ถึงธรรมของพระต่างวัย ต่างพรรษาจากวัดหนองป่าพงฯ พระอาจารย์และลูกศิษย์สองรูปเริ่มออกเดิน จาก อ.ปางมะผ้า (เริ่มที่ไหนไม่รู้) จังหวัดแม่ฮ่องสอน ลุยน้ำข้ามดอยนุกป่าฝาดง ข้ามเขตชายแดนสู่ประเทศพม่าและลัดเลาะไปตามภูมิประเทศดิบเถื่อน กันดารที่ไม่เคยเป็นที่รู้จักในโลกห่างไกลความเจริญเพื่อเผชิญกับอุปสรรคนานัปการทั้งจากสังขารร่างกาย เส้นทางที่ยากลำบาก สภาพธรรมชาติที่เหมือนด่านทดสอบจิตใจตนเอง เพื่อแสวงหาคำตอบและสังเกตลมหายใจในทุกฝีก้าว และอิริยาบถ โดยถือเครื่องศีล ๒๒๗ ซื่ออย่างตั้งมั่น ทั้งวัตรปฏิบัติที่พระป่าสายเคร่งพึงกระทำ

จากก้าวแรก ณ วัดป่าสาขาวัดหนองป่าพง (ไม่รู้ชื่ออะไรและข้อมูลถูกไหม) ที่ปางมะผ้าสู่ก้าวสุดท้ายที่ทุ่งใหญ่นเรศวร... รวมระยะทางโดยประมาณไม่ต่ำกว่า ๕๐๐ กิโลเมตร (เท่าไรไม่รู้ แต่น่าจะรู้เพราะสำคัญต่อเรื่องนี้ไม่น้อย) พระป่าทั้งสองรูปต่างเก็บเกี่ยวเรื่องราวและประสบการณ์ทั้งทางโลกและทางธรรมอย่างคุ่มค่าอันเป็นบทเรียนที่ดีและเป็นการเดินทางเข้าหาป่าดงพงไพรเพื่อแสวงหาทางดับทุกข์และทะลุถึงธรรมด้วยตัวของท่านอย่างตั้งมั่นอยู่ในธรรมเป็นวิถีเคร่งครัด

มีทั้งเหตุการณ์เรื่องเดินหลงป่าเป็นเวลาสองวันโดยไม่เจอผู้คนและไม่ได้ฉันอาหาร การพบ “เทวดา” และ การจำวัดที่เจอ “ผี” การได้ประจักษ์ความจริงเกี่ยวกับ “มาร” ในคราวสงฆ์พุทธพาณิชย์ การเดินข้ามดอยสูงที่สุดในจังหวัดแม่ฮ่องสอน เดินฝ่าแดดและสายฝน การเดินลุยในลำธารลึกและเผชิญกับจิตเบื้องลึก การเดินข้ามเขตแดนสู่ประเทศพม่า การเดินไปเจอกองกำลังติดอาวุธของทหารพม่าและทหารกะเหรี่ยง และเสี่ยงภัยจากการหลงทางบนเกาะกลางแม่น้ำในพม่า อุปสรรคจากสังขารด้วยโรคในกายที่กำลังกำเริบ และยังถูกหมากัดหรือแม่อัดเข้าป่า ฯลฯ ล้วนเป็นการเดินทางที่เกิดขึ้นจริงและเป็นสีสันชวนติดตาม

ที่ระบายแต่มีอยู่เป็นระยะตลอดการเดินทาง

“เจออะไรบางอย่าง ระหว่างเดินดูวงศ์” ไม่ใช่หนังสือธรรมะโดยตรง ที่เอาหลักธรรมเป็นต้นๆ มาเรียงให้อ่านอย่างหนังสือวิชาการแต่เป็นหนังสือที่เล่าถึงประสบการณ์การเดินทางดูวงศ์ของพระรูปหนึ่งกับ “พระอาจารย์อืด” ผู้เป็นทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับการดูวงศ์ครั้งนี้นับแต่ก้าวแรกจนก้าวสุดท้ายเป็นการเดินดูวงศ์ของพระอาจารย์กับลูกศิษย์ที่เต็มไปด้วยความเมตตาและตั้งมั่นในหลักธรรมคำสอนและมั่นคงในหน้าที่ที่พึงมีต่อกัน

“เจออะไรบางอย่าง ระหว่างเดินดูวงศ์” เป็นบันทึกการเดินทางดูวงศ์ที่สนุก ตื่นเต้นและยังได้ความรู้เรื่องข้อปฏิบัติต่างๆ ของพระป่าอย่างเข้าใจง่าย และมีการอธิบายข้อธรรมคำสอนของพ่อแม่ครูอาจารย์ อย่างหลวงปู่ชา สุภัทโท สอดแทรกมาเป็นระยะ ประสบการณ์ทางธรรมของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปัณโณ และแม้กระทั่งเรื่องราวประสบการณ์การดูวงศ์ของหลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ ชี้ชวนให้เห็นความมุ่งหมายของการเข้าถึงธรรมและมั่นคงในการบำเพ็ญเพียรภาวนา

“เจออะไรบางอย่าง ระหว่างเดินดูวงศ์” เป็นเรื่องราวการเดินทางดูวงศ์ที่ไม่เหมือนพระรูปใด เพราะมีการเดินทางเกือบทุกรูปแบบตั้งแต่เดินเท้า รถมอเตอร์ เรือ และแม้แต่เครื่องบิน ซึ่งตลอดทุกเส้นทางที่พระป่าสองรูปเดินดูวงศ์ไปนั้นล้วนสอดแทรกด้วยรายละเอียดเกี่ยวกับกฎของสงฆ์ต่างๆ ที่เป็นวัตรปฏิบัติของพระป่า ซึ่งชาวบ้านและคนส่วนใหญ่จะได้รับรู้และทำความเข้าใจไปพร้อมๆ กัน นับเป็นประสบการณ์การอ่านที่สนุกสนานเพลิดเพลินราวกับได้เดินตามไปด้วย

ด้วยสำนวนการเขียนบอกเล่าอย่างเรียบง่ายเป็นกันเองและแฝงด้วยอารมณ์ขัน หนังสือเล่มนี้ไม่เพียงอ่านสนุกเท่านั้น ยังได้รับความรู้ต่างๆ ที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตลอดทั้งการเดินทางตามระยะทางที่พระท่านดูวงศ์ไป บันทึกการเดินทางดูวงศ์เพื่อแสวงธรรมครั้งนี้จะทำให้ท่านได้รู้เห็นว่า การที่ใครสักคนหนึ่งมีจิตใจตั้งมั่นที่จะบรรลุถึงหลักธรรมนั้นต้องแลกมาด้วยความยากลำบากเพียงไหน และหัวใจชนิดไหนที่จะนำธรรมมาสู่เราได้

ด้วยจิตคารวะ

ทรงพล สุขเรือน

คำนำ

มีหลายคนพูดกันว่าเมื่อบวชเป็นพระแล้วต้องออกเดินธุดงค์ ถึงจะได้ขึ้นชื่อว่าเป็นพระที่แท้จริง อันนี้ผมขอเถียงเลยว่าไม่จริงสักทีเดียวเพราะการเป็นพระที่แท้จริงที่สมบูรณ์นั้น ต้องมีศีลทั้งดงาม ส่วนในเรื่องของการเดินธุดงค์นั้น เป็นเพียงการฝึกความอดทนเท่านั้นเอง ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เดินธุดงค์พระก็สามารถที่จะถือธุดงค์วัตรได้

และมีหลายคนชอบถามว่าการไปเดินธุดงค์นั้นจะต้องมีคาถาอะไรต่างๆ มากมายนั้นถึงจะเดินธุดงค์ได้อันนี้ก็จริงครับ เพียงแต่พระมีศีลที่บริสุทธิ์ก็สามารถออกธุดงค์ได้แล้วครับ

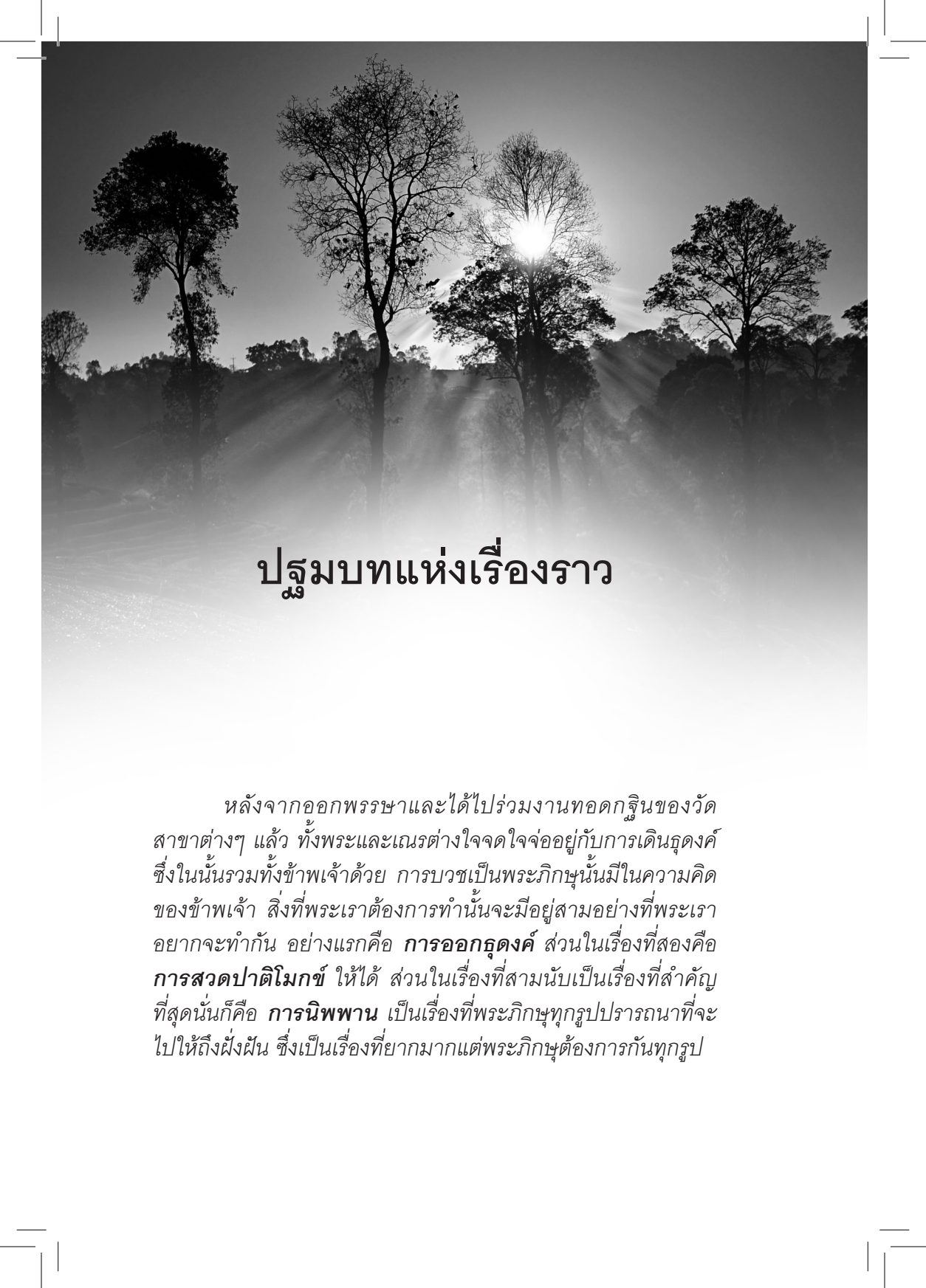
การเดินธุดงค์จุดมุ่งหมายเดินเพื่ออะไรพระบางรูปเดินเพื่อเอกลาภ บางรูปเดินเพื่อไปขายของไม่ว่าจะเป็นพระพุทธรูปหรือเครื่องรางของขลังต่างๆ อันนี้ถือว่าเป็นการธุดงค์หรือเปล่าลองไปคิดกันดู อย่างที่พระโพธิญาณเถร (หลวงปู่ชา สุภัทโท) ท่านกล่าวเอาไว้ว่าไปเดินธุดงค์ อย่าให้เป็นเดินทะเลาะงะยังใช้ได้ถึงทุกวันนี้เลยครับ

ภาณีพัฒน์

สารบัญ

ประชุมบทแห่งเรื่องราว	๑๖
แล้ววันนั้นก็มาถึง	๑๘
เดินดูคงค์ยังไค้ลงอุโบสถ	๒๓
ไม่ไกลแต่เหนื่อย	๒๗
ผ่องถ่ายบริหาร	๓๐
มีเอาออกก็ต้องมีเอาเพิ่มพร้อมอาวุธสำคัญ	๓๔
สิ่งที่ไม่อยากเจอกลับต้องได้เจอ	๓๘
หลงทางอีกแล้ว	๔๕
เจอเทวดา	๔๘
จำวัดที่แคมป์ฝรั่ง	๕๕
บ้านป่าคา	๕๘
ลืมหักระคิกน้ำ	๖๓
กลับมาขึ้นที่เดิม	๖๗
ห้วยกล้วยไม้กล้วยเหมือนชื่อ	๗๑
คอยหัวช้าง	๗๕
นมัสการคอยกองมู	๗๘
เดินทางน้ำ	๘๓
กลัวไม่ได้ฉัน	๘๘
เดินแบบ	๙๓

ธรรมเนืออย่างกับบนโถส้วม	๑๖
๑๕ วันผ่านไปที่บ้านหมากลาง	๑๐๑
ธรรมกับดอกบัวทอง	๑๐๖
หลวงตาใจดีกับพระคิธมาก	๑๑๑
พระพาณิश्य์	๑๑๖
เหนือนักฉันท้าวเขิน	๑๒๓
เอารองเท้ามารองบาท	๑๓๐
ได้เวลาซักผ้า	๑๓๖
เคินจกรรมบนผืนทราย	๑๔๓
เคินอุคงค์ทางเรือ	๑๔๘
นอนป่าช้าเจอนี	๑๕๔
เคินข้ามประเทศ	๑๖๐
เจตีย์มอราอิก	๑๖๗
พักที่วัดแม่ชี	๑๗๓
หนีทหารแต่เจอทหาร	๑๘๑
อยู่พม่าหรืออีสาน	๑๘๖
ฉันทกบาตรกับทำน้ำปานะเกี่ยวกับอย่างไร	๑๘๒
คางคกไม่รำเริงเลย	๒๐๑
หลงป่าในพม่า	๒๐๘
บิณฑบาตข้ามประเทศ	๒๑๕
สิ้นสุดการเดินทาง	๒๒๐

ปฐมบทแห่งเรื่องราว

หลังจากออกพรรษาและได้ไปร่วมงานทอดกฐินของวัด
สาขาต่างๆ แล้ว ทั้งพระและเณรต่างใจจดใจจ่ออยู่กับการเดินธุดงค์
ซึ่งในนั้นรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย การบวชเป็นพระภิกษุนั้นมีในความคิด
ของข้าพเจ้า สิ่งที่เราต้องการทำนั้นจะมีอยู่สามอย่างที่พระเรา
อยากจะทำกัน อย่างแรกคือ **การออกธุดงค์** ส่วนในเรื่องที่สองคือ
การสวดปาติโมกข์ ให้ได้ ส่วนในเรื่องที่สามนับเป็นเรื่องที่สำคัญ
ที่สุดนั่นก็คือ **การนิพพาน** เป็นเรื่องที่พระภิกษุทุกรูปปรารถนาที่จะ
ไปให้ถึงฝั่งฝัน ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากมากแต่พระภิกษุต้องการกันทุกรูป

ในเรื่องของการเดินธุดงค์นั้น ก่อนที่จะออกธุดงค์นั้นจะต้องเตรียมบริวาร ๘ ซึ่งเป็นของจำเป็นที่พระจะต้องมีเอาไว้สำหรับเดินทางไกล เพราะถ้าไม่มีถือว่าอาบัติผิตศีล นอกเหนือจากบริวาร ๘ แล้ว ก็ยังมีสิ่งของที่ต้องนำไปด้วยเพราะดูแล้วยมีประโยชน์ทั้งนั้น (แต่ความจริงแล้วเมื่อออกเดินธุดงค์แล้ว ของพวกนี้ไม่มีความจำเป็นสักเท่าไร เพราะเดินไปได้วันสองวันอยากจะโยนทิ้ง แต่อยากจะเอาไป) ข้าพเจ้าได้นำบริวารมาตรวจดูว่ามีสิ่งใดชำรุดบ้าง อย่างกลดนั้นมียูว์ตรงไหนบ้าง ถ้าเจอจะได้นำมาซ่อม ถ้าเราไม่ซ่อมเมื่อเจอน้ำค้างจะรั่วใส่เข้ามาในกลดได้ หรือมุ้งกลดขาดหรือเปล่า ถ้าขาดจะได้ปะหรือซุนเพราะถ้าปล่อยไว้รับรองได้เลยเจอยุ่งเหยิงแน่ๆ

การเดินธุดงค์ครั้งนี้ ท่านพระอาจารย์ฮอด เป็นผู้นำทางในการเดินธุดงค์ ข้าพเจ้าจะแวะเวียนคอยไปถามท่านว่าการเดินธุดงค์เราต้องเตรียมอะไรบ้าง ต้องทำอะไรบ้าง ระหว่างทางเจออะไรบ้าง ตอนกลางคืนจะปักกลดกันที่ไหน และเราต้องปฏิบัติตัวกันอย่างไร พระอาจารย์ฮอดได้แต่บอกว่าเมื่อได้ออกธุดงค์แล้วจะรู้ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง

การเดินธุดงค์จะต้องใช้พลังกำลังมาก เพราะในหนึ่งวันต้องเดินหลายกิโลเมตร แถมทางที่เดินต้องขึ้นดอยหลายดอย ถ้าร่างกายไม่พร้อมจะเป็นอุปสรรคในการเดินทาง ทำให้เสียเวลาในการเดินทาง และที่สำคัญทำให้พระอาจารย์ฮอด ต้องเสียเวลารอ เพราะเหตุนี้ทำให้ข้าพเจ้าต้องฟิตกำลังให้ดี การฟิตร่างกายของข้าพเจ้าก็ไม่มีอะไรมาก เพียงแค่เดินไปมาระหว่างกุฏิกับศาลา เพราะทางเดินระหว่างกุฏิกับศาลานั้นเป็นทางขึ้นดอย กุฏิของข้าพเจ้านั้น ตั้งอยู่บนหน้าผา เดินขึ้นๆ ลงๆ สักสิบเที่ยวก็ทำให้ได้กำลังอย่างดี

และอีกวิธีหนึ่งสำหรับข้าพเจ้านั้นคือ การเดินจงกรม เป็น

วิธีที่ดีที่สุดแถมยังได้ประโยชน์มากมายจากการเดินจงกรม ประโยชน์อย่างแรกคือได้พละกำลัง ประโยชน์ที่สองนั้นถือว่าสำคัญมาก นั่นคือได้สมาธิและได้สติ ถือว่าการเดินจงกรมเป็นการออกกำลังกายที่ดีที่สุด

หลังจากฉันจึงหันเรียบร้อยแล้ว วิธีการย่อยอาหารที่ดีที่สุดคือการเดินจงกรม ช่วงนี้เป็นช่วงที่ดีที่สุดเพราะการเดินเป็นการย่อยอาหารที่ดีที่สุด ข้าพเจ้าใช้วิธีนี้ในการฟิตพละกำลังเพื่อที่เดินธุดงค์จะได้มีแรง เหลือเวลาอีกไม่กี่วันก็จะถึงวันที่ข้าพเจ้าจะได้ออกธุดงค์

จิตใจของข้าพเจ้าตื่นเต้นเหลือเกินที่จะได้ธุดงค์ ความคิดต่างๆ นานาได้เกิดขึ้น จิตใจก็ฟุ้งว่าจะทำอย่างไรอย่างนี้ ถ้าเจอเหตุการณ์แบบนี้แล้วจะทำอย่างไร แต่สิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าได้รู้ถึงการธุดงค์ที่แท้จริงก็เกิดขึ้น ข้าพเจ้าได้พบกับหนังสือ **อุปลมณิ** ซึ่งข้าพเจ้าเห็นมานานแล้วแต่ยังไม่ได้อ่าน เป็นหนังสือเกี่ยวกับประวัติของ **หลวงปู่ชา สุภทโท**

เมื่อข้าพเจ้าอ่านแล้วทำให้คิดไตร่ตรองว่าการที่เราไปเดินธุดงค์นั้น เราไปเพื่ออะไร เพื่อหาลาภสักการะ ไปเพื่อให้คนเค้ามองว่าเราเป็นพระที่เคร่งครัด หรือว่าไปเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ ถ้าเราทำเช่นนี้จะได้ประโยชน์อะไรเลยจากการธุดงค์ พอข้าพเจ้าอ่านจบทำให้ข้าพเจ้ากลับมาคิดทบทวนว่าเราไปธุดงค์เพื่ออะไร เพื่อไปเที่ยวเพื่อหาลาภสักการะหรือ ไม่ใช่เราต้องการเดินธุดงค์เพื่อให้เห็นทุกข์ว่าทุกข์มันเป็นอย่างไร สุขมันเป็นอย่างไร เวลาเหนื่อย จิตของเราจะเป็นอย่างไร เราจะตามมันทันไหม เราต้องการรู้เรื่องนี้จริงๆ เลยออกธุดงค์ เพราะถ้าเราต้องการลาภสักการะ ต้องการไปเที่ยวมันจะไม่ใช้ธุดงค์ มันจะกลายเป็นทะเลุดง อย่างที่หลวงปู่กล่าวเอาไว้

แล้ววันนี้ก็มาถึง

เสียงไก่ขันพร้อมกับเสียงครกกระเดื่องที่ดាំข้าวดังขึ้น เป็นการส่งสัญญาณว่าใกล้เช้าแล้ว แต่ข้าพเจ้าตื่นก่อนที่เสียงทั้งสองจะเริ่มขึ้น การที่ข้าพเจ้าตื่นเช้าเพราะเป็นเรื่องปกติที่ปลูกฝังให้ตื่นแต่เช้า เพื่อตื่นมาทำวัตรเช้าและทำความเพียร นั่นคือสิ่งที่ข้าพเจ้าทำมาตลอดเหมือนกับคำสอนของท่านพระอาจารย์ชา สุภัทโท คือ ขยันก็ทำขี้เกียจก็ทำ

เพราะฉะนั้นจะไม่มีข้ออ้างได้เลยว่าวันนี้ขี้เกียจทำขออนอนต่อสักหน่อย แต่ใช้ว่าจะไม่มีพอมืออยู่บ้างแต่ว่าไม่มากเท่าไรหะ จิตใจตอนนี้รู้สึกเหมือนเป็นเด็กๆ ที่รู้ว่าวันนี้จะได้ไปเที่ยวกับครอบครัว ความรู้สึกเป็นอย่างนั้นจริงๆ

ลงมาจากกุฏิหันไปมองรอบๆ กุฏิ มองเหมือนว่าจะไม่ได้กลับมาอีก พอมาถึงศาลาจัดการกับการจัดหอฉัน (ศาลาหลังนี้เป็นทั้งศาลาเป็นทั้งหอฉัน) โดยปูอาสนะให้ครูบาอาจารย์ พร้อมกับกรอกบาตร (หลายท่านที่ไม่เคยบวชอยู่ในวัดป่าก็จะไม่รู้ว่ากรอกบาตรคืออะไร ข้าพเจ้าจะขออธิบายให้ฟังแบบคร่าวๆ **การกรอกบาตร** ก็คือเราเอาน้ำเปล่านี้แหละใส่ลงไปในบาตร ใส่ไปหน่อยเดียวแล้วเอาบาตรหมุนเพื่อให้ น้ำที่อยู่ในบาตรไหลจนดูว่าครบแล้วก็เอาน้ำทิ้ง สาเหตุที่ทำแบบนี้ก็คือว่ามันมีเศษฝุ่นอยู่ในบาตร ถ้าเราไม่กรอกบาตรล้าง พอเราไปบิณฑบาตเศษฝุ่นพวกนี้จะติดกับข้าว เวลาเราฉันทำให้เราเป็นอาบัติได้)

พอกรอกบาตรเสร็จได้เวลาบิณฑบาต เดินบิณฑบาตจิตก็ปรุงแต่งในเรื่องของการเดินดูตุงค์ คิดไปทั่วว่าเวลาไปเดินดูตุงค์จะทำอย่างไรดี จะมีญาติโยมมาใส่บาตรไหม ถ้าไม่มีจะทำไมอย่างไร จะอดตายไหม จิตมันคิดวนวายไปหมด นั่งฉันอยู่ที่เมืองแพม แต่จิตคิดไปไหนก็ไม่รู้

หลังจากฉันภัตตาหารเสร็จ ได้เอาบาตรของครูบาอาจารย์ไปล้างและนำมาเช็ดให้แห้ง พร้อมกับตากบาตรเพื่อไม่ให้มีกลิ่นเสร็จแล้วจัดการเก็บบริวาร เอาบริวารต่างๆ ใส่ลงไปในบาตร เตรียมพร้อมการเดินดูตุงค์ กราบพระประธาน กราบครูบาอาจารย์ การเดินดูตุงค์ได้เริ่มขึ้น ณ วินาทีนั้น

ก้าวเท้าออกจากวัดด้วยจิตใจที่มุ่งมั่นในการหาประสบการณ์ในการเดินธุดงค์ เอาผ้ามามัดเป็นคาน ข้างซ้ายสะพายถุงบาตรพร้อมกับกระตักน้ำ อีกข้างสะพายย่ามพร้อมกับกลด เรื่องราวต่างๆ ที่ได้ยินได้ฟังมานั้นเป็นเรื่องจริงหรือไม่จริงเราไม่รู้ แต่ว่าตอนนี้เราจะได้พบเจอกับตัวเอง จะได้พบกับธรรมะที่ครูบาอาจารย์เคยบอกเคยสอนตลอดว่าจะเจอจริงๆ และจะมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง ถ้าเราสามารถรับรู้ด้วยตนเองและจับเอามาเป็นธรรม คอยสอนคอยเตือนสติอยู่ตลอดเวลา ขึ้นอยู่กับตัวเราว่าจะพร้อมและรับรู้หรือเปล่านั้นคือธรรม บางครั้งเราปล่อยผ่านไปโดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่านี่คือธรรม มารู้อีกทีก็ตอนเจอกับมันอีกรอบนั่นแหละ

แสงแดดลอดผ่านต้นไม้ใหญ่ ทำให้การเดินไม่ร้อนมาก ถึงแม้จะเป็นฤดูหนาวก็ตาม แดดตอนกลางวันก็ร้อนไม่หนึ่ฤดูร้อนสักเท่าไร พระอาจารย์ฮึดบอกว่าวันนี้จะเดินให้ถึงหมู่บ้านลูกปะกือ ซึ่งเป็นหมู่บ้านกะเหรี่ยง การเดินในตอนแรกๆ ขำพเจ้าสามารถเดินได้อย่างสบายๆ แต่พอผ่านระยะทางไปได้สัก ๕ กิโลเมตร บริหารต่างๆ ที่แบกมารู้สึกว่ามันจะหนักขึ้นเรื่อยๆ พอได้พัก ซึ่งตกลงกับพระอาจารย์ฮึดแล้วว่าเดินได้สัก ๕ กิโลเมตร แล้วค่อยพัก พอพักเท่านั้นแหละขำพเจ้าดูว่าบริหารสิ่งไหนไม่จำเป็นบ้างจะได้เอาออก แต่พอดูแล้วก็เสียดายอยู่ดี อันนี้ก็น่าใช้น่าจะมีประโยชน์ เลยกัดฟันเอาไปด้วยถึงแม้ว่ามันจะหนักก็ตาม (ความจริงมันไม่หนักหรอก มีพวกแปรงสีฟัน ที่ตัดเล็บ แต่เพราะว่าเหนื่อยมันเลยดูหนักเป็นธรรมดา)

เดินตามถนนไปเรื่อยๆ การเปลี่ยนแปลงของถนนเริ่มขึ้นจากถนนปูนซีเมนต์ กลายมาเป็นถนนดินแดงนี้แหละครับ เดินไปเริ่มเหนื่อย ขนาดอยู่ที่วัดยังออกกำลังโดยการขึ้นลงจากกุฏิไปที่ศาลา หรือว่าเดินจงกรม พอมาเดินจริงๆ เราไม่อยู่เหมือนกัน ยอมรับว่า

เหนื่อยมากๆ ฉันท่านมากไม่ได้ด้วย เพราะถ้าฉันมากอาจจะทำให้เท้า
พองได้ ถ้าเกิดว่าเท้าพองขึ้นมาจะทำให้เดินไม่ไหว

อันนี้จะทำให้เสียเวลา เพราะอย่างน้อยต้องหยุดเดินหลาย
วัน ทำให้เสียเวลาด้วยแหละ กัดฟันเดินไปเรื่อยๆ ถึงแม้ว่าจะไม่ค่อย
มีดอยให้ขึ้นมากเท่าไร เหนื่อยได้เหมือนกัน พระอาจารย์ออดท่าน
จะเล่าเรื่องต่างๆ ที่ท่านได้พบได้เจอในการเดินรูปเดียวว่าเป็น
อย่างไรบ้าง เจอเรื่องตื่นเต้นอะไรบ้างทำให้พอลเหนื่อย เดินต่อมา
ได้อีกสักพักถึงบ้านลูกปะก้อ พระอาจารย์ออดถามชาวบ้านว่าทาง
ไปวัดไปทางไหน ชาวบ้านใจดีได้พาเดินไปที่วัด

วัดแห่งนี้เป็นวัดประจำหมู่บ้าน ซึ่งมีพระจากสายวัดหนอง
ป่าพงมาสร้างเอาไว้ แต่ได้ทิ้งร้างไปนานเหมือนกันกว่าที่จะมีพระได้
มาอยู่ ที่อยู่ที่นี้นานเหมือนกัน พระเจ้าอาวาสรูปนี้ท่านมาจากทาง
ภาคอีสานเดินธุดงค์ผ่านมาได้มาปักหลักอยู่ที่นี่

